

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12CoCsp/28/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6819202101
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6819202101.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Martina Štubniaka a JUDr. Janky Benkovičovej, v spore žalobcu W. W., narodeného XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom R. XXX, zastúpeného Občianskym združením OSPO Martin, IČO: 52 354 237, so sídlom J. Š. Šikuru 4850/1, Martin, proti žalovanému Všeobecná úverová banka, a. s., so sídlom Mlynské Nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155, právne zastúpenému Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, o určení, že úvery sú bezúročné a bez poplatkov, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 8Csp/98/2019-122 z 18. februára 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca je **p o v i n n ý** zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Revúca (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol (I. výrok). O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (II. výrok).

2. Prvoinštančný súd takto rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že úvery zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere č. 8560501292 zo dňa 14. 06. 2017 (ďalej len „zmluva 1“, resp. zmluvy“) a č. 8580504908 zo dňa 30. 08. 2017 (ďalej len „zmluva 2“, resp. „zmluvy“) sú bezúročné a bez poplatkov tvrdiac, že RPMN v spotrebiteľskej zmluve nemôže byť totožná s ročnou úrokovou sadzbou. Nesúhlasil s výškou úrokovej sadzby vo výške 19,62 % (zmluva 1) a vo výške 19,89 % (zmluva 2), ktoré prevyšovali povolené úrokové miery podľa priemerných úrokových sadzieb zverejnených NBS a preto ich bolo potrebné považovať za neplatné podľa § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) pre ich rozpor s dobrými mravmi. Taktiež podľa žalobcu zmluvy neobsahovali všetky predpoklady použité na výpočet RPMN a v zmluvách nebola uvedená adresa veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Rovnako tvrdil, že žalovaný nepostupoval s odbornou starostlivosťou a neskúmal jeho bonitu a teda jeho schopnosť splácať úvery na základe uzavretých zmlúv. Z tohto dôvodu bol žalobca toho názoru, že predmetné zmluvy bolo potrebné považovať za bezúročné a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom a účinnom znení v čase uzatvorenia zmlúv (ďalej len „ZoSÚ“).

3. Okresný súd po právnej stránke posúdil vec podľa ust. § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 7 ods. 1, 2, 4, 16, 17, ods. 19 až 21, 23 a 27, § 9 ods. 1, 2 písm. a) až l), s), z) a aa), § 11 ods. 1, 2, 4 ZoSÚ, § 1a ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. a dospel k

záveru, že žaloba nie je dôvodná a preto ju v celom rozsahu zamietol. Konštatoval, že po zániku veriteľa Consumer Finance Holding a. s. sa jej právnym nástupcom stala spoločnosť VÚB, a. s., t. j. žalobca. Súd prvej inštancie preskúmal napadnuté zmluvy a dospel k záveru, že majú písomnú formu, obsahujú všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa) ZoSÚ. Nezistil, že by bola v zmluvách nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa, nakoľko táto neprekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty. V zmluvách boli uvedené všetky plnenia, ktoré pre spotrebiteľa vyplývajú z poskytnutia úveru alebo s ním súvisia. Pokiaľ išlo o RPMN, priemernú RPMN a odplatu, mal za to, že tieto boli v zmluvách uvedené správne. Internetové kalkulačky na výpočet RPMN nepovažoval za presné, pričom poukázal na to, že pokiaľ by aj RPMN bola vo výške ako to uvádzal žalobca, v zmluvách by bola vyššia RPMN ako skutočná, pri takejto by bol úver menej výhodný a preto by tak RPMN nebola uvedená v neprospech spotrebiteľa. Prvoinštančný súd rovnako považoval úrokovú sadzbu uvedenú v zmluvách za správnu. Mal za to, že úroky podľa zmlúv nepresahovali zákonné maximá a preto nie sú ani v rozpore s dobrými mravmi. V zmluve 1 bola dohodnutá výška úrokov 19,62 % ročne a v zmluve 2 vo výške 19,89 % ročne, čo okresný súd nepovažoval za neprimerané. Vo vzťahu k neuvedeniu adresy veriteľa, na ktorej si spotrebiteľ môže uplatniť reklamáciu mal súd prvej inštancie za to, že tento údaj je nutné uviesť len v prípade, ak sa táto adresa líši od adresy veriteľa uvedenej podľa § 9 ods. 2 písm. b) ZoSÚ, inak uvádzanie dvakrát rovnakej adresy nemá zmysel, pričom nebolo zistené, aby veriteľ mal nejakú inú adresu, na ktorej by prijímal reklamácie alebo sťažnosti. Žalovaný v konaní preukázal, že posudzoval schopnosť žalovaného splácať predmetné úvery, pričom spôsob akými tak urobil, nepovažoval za hrubé porušenie povinností v zmysle § 7 ods. 1 ZoSÚ.

4. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci úspech v celosti, priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

5. V zákonnej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalobca. Žiadal rozsudok zrušiť a vrátiť vec okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Bol toho názoru, že prvoinštančný súd vec nesprávne právne posúdil. Nestotožnil sa s právnym názorom okresného súdu, že adresa veriteľa na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť musí byť uvedená len v prípade, ak je iná ako adresa veriteľa (sídlo). Považoval to za záver nemajúci oporu v zákone, v zmysle ktorého sa vyžaduje, aby sa v spotrebiteľskej zmluve uvádzala a konkretizovala adresa veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť a to aj napriek tomu, že v zmluve je uvedená adresa (sídlo) veriteľa. V tomto smere poukázal na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov, pričom citoval časť rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/29/2018 zo dňa 22. 05. 2018. Ročnú úrokovú sadzbu v obidvoch zmluvách považoval za uvedenú vo svoj neprospech. Namietal, že veriteľ neskúmal s odbornou starostlivosťou jeho bonitu splácať úvery, keďže si vyžiadal len príjem za posledné tri mesiace a nežiadal jeho výdavky. Mal za to, že súd zmaril, aby žalovaný predložil všetky výdavky, aby sa preukázalo, či bola s odbornou starostlivosťou skúmaná schopnosť splácať úvery.

6. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny a zároveň žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania. Nesúhlasil s názorom žalobcu o absencii adresy veriteľa, na ktorej je možné, aby spotrebiteľ uplatnil reklamáciu, či sťažnosť. Táto bola uvedená v záhlaví zmlúv a v štandardných európskych informácii o spotrebiteľskom úvere. Poukázal na to, že žalobca neuviedol, prečo by mala byť RPMN uvedená v jeho neprospech. Mal za to, že pri skúmaní bonity žalobcu postupoval s odbornou starostlivosťou.

7. Žalobca vo svojom vyjadrení v rámci odvolacej repliky zotrval na svojom názore, že v zmysle § 9 ods. 2 ZoSÚ adresa veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť je zákonom vyžadovaná, obligatórna, podstatná a esenciálna náležitosť v spotrebiteľskej zmluve. Táto musí byť uvedená v spotrebiteľskej zmluve spolu s výškou úveru, mesačnou splátkou, celkovou čiastkou na zaplatenie, RPMN, ročnou úrokovou sadzbou, priemernou RPMN, dobou trvania zmluvy. Uviedol, že adresa veriteľa je jedna vec a adresa veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, je druhá vec. Citoval z rozhodnutí odvolacích súdov, na ktoré už poukázal v odvolaní. Bol toho názoru, že úroková sadzba v obidvoch zmluvách je uvedená v jeho neprospech, žalovaný neskúmal jeho bonitu s odbornou starostlivosťou a zmluvy neobsahovali všetky predpoklady pre výpočet RPMN.

8. Žalovaný v odvolacej duplike zotrval na svojom odvolacom návrhu. Výklad § 9 ods. 2 ZoSÚ zo strany žalobcu považoval za formalistický a zvädzajúci až k absurdným interpretačným záverom. Sankcia

bezodplatnosti úveru v tomto prípade nemá miesto. Poukázal na judikatúru SD EÚ vo veci Home Credit c/s Klára Bíróová. Taktiež uviedol, že zákon č. 279/2017 Z. z. adresu na uplatnenie reklamácie spomedzi obligatórnych náležitostí pri zmluvách o spotrebiteľských úveroch vyňal a to z dôvodu zabezpečenia súladu zákona so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48ES z 23. 04. 2008. Konštatovanie žalobcu, že zmluvy o úvere neobsahovali predpoklady pre výpočet RPMN považoval za nesprávne, nakoľko tieto boli uvedené priamo v texte zmlúv (čl. VI ods. 8). Podľa názoru žalovaného žalobca nepreukázal, akým spôsobom mala byť úroková miera uvedená v neprospech spotrebiteľa. Zopakoval, že pri skúmaní bonity žalobcu postupoval s odbornou starostlivosťou.

9. Žalobca sa ešte nad potrebný rámec vyjadril k odvolacej duplike žalovaného opätovne poukazujúc na už prv označenú judikatúru krajských súdov. Doplnil, že pôvodný veriteľ (Consumer Finance Holding) mal v čase podpisu zmlúv hlavné sídlo na Hlavnom námestí 12 v Kežmarku a prevádzkareň na Bernolákovej ulici v Poprade, pričom už vtedy patril pod VÚB a. s., so sídlom Mlynské Nivy v Bratislave.

10. Na základe odvolania žalobcu krajský súd, ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

11. Podľa ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. Po preskúmaní napadnutého rozsudku vychádzajúc zo žalobcom formulovaného odvolacieho dôvodu dospel odvolací súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie je správne v celom rozsahu. Námitky žalobcu uvedené v odvolaní nepovažoval odvolací súd za spôsobilé prívodiť zmenu (či dokonca žalobcom požadované zrušenie) napadnutého rozhodnutia, pretože súd prvej inštancie vo veci vykonal riadne dokazovanie, adekvátne vyhodnotil jednotlivé dôkazy a vyvodil z nich správne skutkové závery, na ktoré aplikoval správne príslušné právne normy. Ani v odvolacom konaní potom žalobca neuviedol skutočnosti, s ktorými by sa dostatočne a zrozumiteľne nevysporiadal už prvoinštančný súd.

14. V súdenom spore žalobca ako dlžník uzavrel s právnym predchodcom žalovaného ako veriteľom dve samostatné zmluvy o úvere. Na základe zmluvy 1 zo dňa 14. 06. 2017 bol žalobcovi poskytnutý bezúčelový úver vo výške 10.000,- Eur, ktorý sa zaviazal splácať v 48 mesačných splátkach po 292,50 Eur, s termínom splatnosti prvej splátky dňa 20. 07. 2017 a s konečnou splatnosťou dňa 20. 06. 2021. Zmluvou 2 zo dňa 30. 08. 2017 bol žalobcovi poskytnutý bezúčelový úver vo výške 1.500,- Eur, ktorý sa zaviazal splácať v 36 mesačných splátkach po 54,16 Eur, s termínom splatnosti prvej splátky dňa 20. 09. 2017 s konečnou splatnosťou dňa 20. 08. 2020. Okresný súd správne pri posudzovaní žalobcom uplatneného nároku na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov vychádzal zo ZoSÚ účinného v čase uzavretia zmlúv a správne teda skúmal, či zmluvy obsahujú všetky obligatórne náležitosti v zmysle cit. zákona. Predmetné zmluvy boli uzavreté medzi právnym predchodcom žalovaného ako dodávateľom, ktorého predmetom podnikateľskej činnosti bolo okrem iného aj poskytovanie úverov z vlastných peňažných zdrojov nebankovým spôsobom a žalovaným ako spotrebiteľom, fyzickou osobou, ktorá čerjala úver za účelom uspokojenia svojich osobných potrieb.

15. Žalobca v odvolaní (používajúc invetkívy) nedôvodne napáda správnosť záverov súdu prvej inštancie. Pokiaľ totiž namietal nesprávnosť právneho posúdenia vo vzťahu k absencii údajov o adrese veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, odvolací súd uvádza, že sa plne stotožňuje so záverom vysloveným v rozsudku prvoinštančného súdu. Odvolací súd je toho názoru, že v prípade, ak úver nebol poskytnutý za účelom kúpy tovaru, je nelogické, aby sa v zmluve o úvere uvádzala opätovne adresa veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Informácia o adrese veriteľa, na ktorej spotrebiteľ môže podať reklamáciu alebo sťažnosť v predmetných zmluvách neabsentuje. V záhlaví každej zo zmlúv sú uvedené identifikačné údaje právneho predchodcu žalovaného vrátane jeho adresy, ktorá bolo v tom čase jeho sídlom. Odvolací súd poukazuje na to, že

aj z dôvodovej správy k zákonu o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že uvedenie adresy sa týka len účelového úveru, ktorý je čerpaný za účelom kúpy tovaru. V takomto prípade sa vyžaduje uvedenie údajov o adrese, na ktorej spotrebiteľ môže uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť k tovaru, aby došlo k odstráneniu pochybnosti spotrebiteľa kde má podať reklamáciu, či na adrese veriteľa alebo predávajúceho. Na základe vykonaného dokazovania okresný súd ustálil, že žalobcovi boli poskytnuté dva samostatné bezúčelové úvery a preto neexistuje žiadna pochybnosť o tom, že existovala len jedna adresa pre prípadné uplatnenie reklamácie, či sťažnosti. Odvolací súd podotýka, že od 01. 05. 2018 novelou č. 279/2017 Z. z. došlo k novelizácii ZoSÚ, pričom touto novelou došlo okrem iného aj k vypusteniu tejto obligatórnej náležitosti v spotrebiteľských zmluvách.

16. Žalobca ďalej v odvolaní namietal, že zo strany žalovaného (jeho právneho predchodcu) nedošlo ku konaniu s odbornou starostlivosťou pri skúmaní jeho bonity, čo by malo zakladať dôvod na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Odvolací súd poukazuje na to, že aby súd mohol určiť, že úver je bezúročný a bezpoplatkový, tak z tohto hľadiska nemôže ísť o akékoľvek porušenie povinnosti, ale o hrubé (t. j. kvalifikované) porušenie povinnosti.

17. V zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ sa za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ považuje posudzovanie schopnosti splácať úver bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

18. V zmysle § 7 ods. 1 ZoSÚ bolo povinnosťou právneho predchodcu žalovaného ako veriteľa pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere so žalobcom posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť žalobcu splácať spotrebiteľský úver, pričom sa berie do úvahy najmä doba, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výška spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Aby bol úver považovaný za bezúročný a bezpoplatkový zákon vyžaduje vyššiu intenzitu porušenia povinnosti veriteľa skúmať bonitu spotrebiteľa. Za hrubé porušenie povinnosti zákon považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Touto úpravou je sankcionovaný veriteľ, ak poruší povinnosť získať akékoľvek údaje o schopnosti spotrebiteľa splácať úver, a to či už od spotrebiteľa podľa § 7 ods. 2 ZoSÚ alebo z príslušného registra a databázy podľa § 7 ods. 4 ZoSÚ. Podľa názoru odvolacieho súdu podmienku získania relevantných informácií žalovaný splnil a tieto svoje tvrdenia doložil aj listinnými dôkazmi. Už z obsahu samotných zmlúv vyplýva, že žalovaný skúmal nielen príjem žalobcu, ale aj jeho výdavky, a to aj z príslušných registrov k čomu dal žalobca pri uzatváraní zmlúv súhlas, pričom bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru je spojená s hrubým porušením povinnosti veriteľa skúmať bonitu dlžníka. Zákon za hrubé porušenie považuje absenciu akéhokoľvek údaje o výdavkoch spotrebiteľa. Z uvedeného je preto zrejmé, že postačuje, ak veriteľ skúma aspoň niektoré výdavky spotrebiteľa, pričom nie je jeho povinnosťou skúmať do podrobnosti úplne mesačné výdavky spotrebiteľa. Odvolací súd preto nesúhlasí s tvrdením žalobcu v odvolaní o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ.

19. Žalobca v odvolaní namietal aj výšku ročnej úrokovej sadzby i výšku RPMN v zmluvách, čo však bližšie nezdôvodnil. Odvolací súd však konštatuje, že okresný súd sa v konaní podrobne zaoberal otázkou výšky RPMN, pričom nemal preukázané, že by táto bola uvedená v neprospech spotrebiteľa. Veriteľ pri výpočte RPMN vychádzal zo zákonného vzorca, ktorý je uvedený aj v zmluvách a do ktorého zadal všetky potrebné veličiny a údaje, ktoré sa úveru týkali a ktoré boli potrebné na výpočet výšky RPMN. Rovnako odvolací súd nedospel k záveru, že by úroková sadzba bola v rozpore s dobrými mravmi, resp. bola v rozpore so zákonom. Súd prvej inštancie preto správne zistil, že zmluvy o úvere majú všetky obligatórne náležitosti v zmysle ZoSÚ a tieto sú správne. Z tohto dôvodu preto nebolo možné vyhovieť žalobe žalobcu o určenie, že zmluvy sú bezúročné a bez poplatkov. Okresný súd tak správne žalobu zamietol, pričom odvolací súd dodáva, že rozhodnutia iných odvolacích súdov netvorila ustálenú rozhodovaciu prax.

20. Vzhľadom na uvedené prvoinštančný súd správne rozhodol, ak žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol a rovnako bol napadnutý rozsudok správny aj v závislom výroku o trovách konania, ktorým súd priznal žalovanému plnú náhradu trov konania voči žalobcovi v zmysle § 255 ods. 1 CSP, keďže žalovaný bol v spore úspešný. Z tohto dôvodu je jeho rozhodnutie vecne správne a riadne odôvodnené,

preto odvolací súd napadnutý rozsudok podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil, a to vrátane závislého výroku o trovách konania (vo vzťahu ku ktorému žalobca neuviedol žiadne odvolacie dôvody).

21. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorého: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný a preto mu odvolací priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % účelne vynaložených trov konania. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).